

INTERPELLATION TILL STATSRÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2016-08-23
Besvaras senast
2016-09-08

Till statsrådet Ardalan Shekarabi (S)

2015/16:764 Regionutredningens tillvägagångssätt

Regeringen står envist fast vid sin plan att regionalisera hela Sverige, oavsett den lokala folkviljan och i vissa fall på helt felaktiga grunder.

En regionalisering av Sverige kan vara någonting positivt, men ska i så fall ske på ett öppet, forskningsstött sätt och inte godtyckligt. Naturligtvis är det positivt att regeringen i vart fall har ett förslag för att försöka förbättra svensk sjukvård, men när det kommer till de tillsatta utredarnas antaganden och utgångspunkter i utredningen bör vissa saker förtydligas och korrigeras.

För det första finns det överväldigande bevis för att inget direkt samband existerar mellan storlek och resultat. Halland är ett exempel på att slagkraftiga regioner inte är en organisatorisk fråga där störst är bäst utan att samhällsutveckling i stället kommer ur förmågan att styra, leda och verka i processer och samarbeten som är gränslösa. Oavsett gränsdragning kommer goda samarbeten över gränserna att krävas för ett välfungerande samhälle och sådana samarbeten kan bara växa fram underifrån, på egna initiativ. Tvångsindelningar av storregioner kommer inte att lösa någonting. Våra medborgare bryr sig nämligen mer om tillgång till högkvalitativ vård och kollektivtrafik än hur stor region de bor i.

För det andra bör man reflektera över på vems mandat regionaliseringen ska ske. Flertalet undersökningar visar att en majoritet av invånarna i flertalet regioner och landsting motsätter sig den nya indelningen och att deras åsikter inte tas på allvar. Denna underlåtenhet att ta till sig invånarnas åsikter i samband med ett alltigenom uppifrånperspektiv, där man tillsynes satt ett par kriterier som ska gälla för alla nya regioner – så som antal invånare, antal större sjukhus och så vidare – oavsett om det egentligen är vad som krävs för bättre vård, organisation och samhällsutveckling, tyder på ett kraftigt demokratiskt underskott. Alla delar av vårt land har olika förutsättningar och en universalmall utan koppling till vad som fungerar lokalt riskerar bara att hämma de goda exemplen som finns utan att hjälpa de regioner som inte fungerar ordentligt i dag. Utredarnas indelningsmodell går onekligen att genomföra snabbt, men snabbt är som bekant inte alltid rätt.

I stället bör vi kasta den nuvarande utredningen, tillsätta nya utredare som tar frågan på allvar och kan se på saken med nya ögon. Vi behöver en utredning som utgår från vad som faktiskt kan öka välbefinnandet och tillgången till vård

för våra medborgare i stället för vad som passar in i en mall. Man borde kanske börja på en än mer lokal nivå, där man utreder möjligheterna till att slå samman kommuner där det kan ge positiva effekter. Eller helt enkelt utreda hur man kan underlätta för samarbete över gränserna och arbeta för erfarenhetsutbyten som kan komma alla till gagn. Kanske till och med vara så drastisk att man låter landstingen och regionerna själva lägga fram förslag kring sammanslagningar på det vis de anser vara bäst.

Med anledning av ovanstående vill jag fråga statsrådet Ardalan Shekarabi:

1. Hur motiverar statsrådet att utredningen kring storregioner inte tar invånarnas åsikter i beaktande?
2. Vad avser statsrådet att göra för att förbättra den folkliga förankringen innan beslut kring storregioner fattas?
3. Vad avser statsrådet att göra för att säkerställa att de nya regionerna inte förstör fungerande samarbeten?

.....

Jenny Petersson (M)

Överlämnas enligt uppdrag

Lisa Gunnfors